

Régies vers Rezi romjainál

S míg elnézem e romos várat
feltolul bennem valami furcsa bánat –
az ősz teszi,
vagy régi emlékeim árnya?
Egy cinke röppen épp az ágra,
torkában dallal.
Bolondos dal, talán ismerős lehet
ezt küldtem egykoron Neked,
s most itt zenél.
Fülemben itt van még a nóta,
oly sok mindent feledtem azóta,
ezt, - nem lehet.
Már itt marad örökre velem,
mert Te is itt maradsz nekem,
és eldaloljuk majd,
ha jön a fáradt, langyos ősz,
e bánatos, kivénhedt, agg dizőz,
e furcsa éneket.
De látom jól, hogy haldoklik a nyár,
bár izzik még az őszi napsugár,
a tél már itt topog.
Mi megyünk, kéz a kézben, kísér a dallam
köröttünk szétárad, alig hallhatón, halkán,
nekünk zenél.
És tudjuk már, ki szerencsését oly reménnyel várja,
és úttalan utjait örökkön járja,
azok - mi vagyunk.